

Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 9. 1970, sp. zn. 3 Tao 264/70

Číslo: 14/1971

Právní věta:

I. Samosoudce nemůže zastavit trestní stíhání podle § 314c odst. 1 písm. c) tr. ř. ve znění zák. č. 149/1969 Sb., z důvodů uvedených v § 172 odst. 2 tr. ř.

II. Zastavit trestní stíhání z důvodu uvedeného v § 172 odst. 2 písm. b) tr. ř. lze jen tehdy, byl-li obviněný postižen národním výborem nebo jiným orgánem, kázeňsky, kárně anebo cizozemským soudem nebo úřadem pro stejný skutek a současně lze toto rozhodnutí považovat za postačující.

III. Postižení důtkou podle zákoníku práce nelze pokládat za rozhodnutí uvedené v § 11 odst. 1 písm. f) až h) tr. ř., pro něž by bylo trestní stíhání nepřipustné.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 08.09.1970

Spisová značka: 3 Tao 264/70

Číslo rozhodnutí: 14

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Řízení o přečinu, Řízení před samosoudcem, Samosoudce, Zastavení trestního stíhání

Předpisy: 141/1961 Sb. § 11 odst. 1

141/1961 Sb. § 172 odst. 2

141/1961 Sb. § 314c odst. 1 písm. c

150/1969 Sb. § 8 písm. c)

65/1965 Sb. § 77 odst. 1 písm. a)

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Okresní soud v Teplicích usnesením ze dne 27. července 1970 sp. zn. 5 Ta 186/70 zastavil při hlavním líčení podle § 314c odst. 1 písm. c) tr. ř. z důvodu § 172 odst. 2 písm. b) tr. ř. trestní stíhání Z. V. pro přečin proti pracovní kázni podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb. o přečinech, jehož se měl dopustit tím, že v době od 6. 2. 1970 do 30. 4. 1970 jako skladový dělník státního obchodu Potravin, závod Teplice, bezdůvodně zameškal 36 pracovních směn, čímž ohrozil plynulý provoz ve vyskladňování zboží z velkoobchodu a včasné zásobování prodejen. K odůvodnění tohoto rozhodnutí soud prvního stupně uvedl, že obviněnému byla za vynechávání pracovních směn udělena dne 14. 4. 1970 důtka ve smyslu § 77 odst. 1 písm. a) zákoníku práce a že byl tedy pro týž skutek již v kárném řízení postižen.

Ke stížnosti okresního prokurátora zrušil krajský soud v Ústí nad Labem toto usnesení a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Z o d ů v o d n ě n í :

Podle § 314c odst. 1 písm. c) tr. ř. ve znění zák. č. 149/1969 Sb. samosoudce po obdržení návrhu prokurátora na potrestání trestní stíhání zastaví, jsou-li tu okolnosti uvedené v § 172 odst. 1 tr. ř.

Z ustanovení § 314d tr. ř. ve znění zák. č. 149/1969 Sb. pak plyne, že stejné rozhodnutí může samosoudce učinit i při hlavním líčení. V citovaném ustanovení se totiž uvádí: „Neučiní-li samosoudce při hlavní líčení žádné z rozhodnutí uvedených v § 314c odst. 1 písm. a) až e), rozhodne ve věci rozsudkem.“

Nelze však podle § 314c odst. 1 písm. c) tr. ř. ve znění zák. č. 149/1969 Sb. zastavit trestní stíhání z důvodů uvedených v § 172 odst. 2 tr. ř., tedy ani proto, že o skutku obviněného bylo již rozhodnutí národním výborem nebo jiným orgánem, kázeňsky, kárně nebo cizozemským soudem nebo úřadem, a toto rozhodnutí lze považovat za postačující (§ 172 odst. 2 písm. b) tr. ř.), a to ani po obdržení návrhu prokurátora na potrestání, ani při hlavním líčení, poněvadž § 314c na ustanovení § 172 odst. 2 tr. ř. neodkazuje.

Z toho, co bylo uvedeno, plyne, že soud prvního stupně pochybil především po formální stránce, jestliže trestní stíhání obviněného Z. V. zastavil podle § 314c odst. 1 písm. c) tr. ř. ve znění zák. č. 149/1969 Sb.

Rozhodnutí soudu prvního stupně je však nesprávné i věcně.

Podle § 172 odst. 2 písm. b) tr. ř. (ustanovení § 172 odst. 2 písm. a) tr. ř. nepřichází v tomto případě v úvahu) lze trestní stíhání zastavit jen tehdy, bylo-li o skutku obviněného rozhodnuto národním výborem nebo jiným orgánem kázeňsky, kárně nebo cizozemským soudem nebo úřadem a toto rozhodnutí lze považovat za postačující.

Předmětem návrhu prokurátora na potrestání je skutek obviněného spočívající v tom, že obviněný od 6. února do 30. dubna 1970 bezdůvodně vynechával pracovní směny a ohrozil tím plynulý hospodářský provoz nebo hospodářskou činnost socialistické organizace. Obviněný byl sice za vynechávání pracovních směn postižen důtkou ve smyslu § 77 odst. 1 písm. a) zákoníku práce, k tomuto opatření však došlo, jak plyne ze zprávy poškozeného podniku a jak soud prvního stupně též zjišťuje, dne 14. dubna 1970. Důtkou byl tedy obviněný postižen za vynechávání pracovních směn tomuto datu (14. 4. 1970) předcházející, nikoli však též za další stejné jednání, jehož se dopustil v době od 17. dubna do 30. dubna 1970. Je tedy zřejmé, že obviněný nebyl postižen důtkou za týž skutek, který je předmětem návrhu na potrestání, a navíc je zřejmé, že uložená důtka k nápravě obviněného nebyla postačující, když i potom po delší dobu soustavně pracovní směny vynechával. Z toho pak nepochybně plyne, že zákonné podmínky pro zastavení trestního stíhání obviněného podle § 172 odst. 2 písm. b) tr. ř. splněny nebyly.

Okolnost, že obviněný byl za porušování pracovní kázně před 14. 4. 1970 postižen důtkou ve smyslu § 77 odst. 1 písm. a) zákoníku práce, nebrání tomu, aby celý skutek v návrhu prokurátora na potrestání uvedený, tedy i jednání obviněného před 14. 4. 1970, bylo postiženo soudem jako přečin podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb. za předpokladu, že bude znaky tohoto přečinu naplňovat, poněvadž postižení důtkou podle zákoníku práce nelze pokládat za rozhodnutí uvedené v § 11 odst. 1 písm. f) až h) tr. ř., pro něž by bylo trestní stíhání nepřipustné.